

Arrest

nr. 265 750 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 5 december 2019, 14 januari 2020, 21 februari 2020 en 25 januari 2021.

1.2. Op 26 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op 2 februari 1978 in Gaza. U bent geregistreerd bij het UNRWA. Na uw huwelijk begon u te werken in de winkel van uw vader Mustafa Almassri waar u auto's opkocht en verkocht.

In januari 2018 werd u benaderd door A.Y., hij wou twee auto's van u kopen voor Hamas voor een lagere prijs. Initieel weigerde u, maar op 9 of 10 januari 2018 vroeg hij u naar het militaire centrum al Tufah te komen om dit te bespreken. Nadat hij dreigde dat hij u zelf zou komen ophalen, ging u de dag erna hier naartoe, waar u A. 's avonds sprak. Hoewel u eerder 17000 dollar voor de twee auto's vroeg, betaalde hij u uiteindelijk slechts 12000 dollar.

Begin februari 2018 nam u uit de zaak van autohandelaar A.A.H. een auto mee om in uw eigen zaak te verkopen. Jullie hadden een onderlinge overeenkomst en hadden al vaker zaken op deze manier gedaan. Na de verkoop van de wagen zou u A.A.H. betalen. Een dag later kwam N.M.A.S. in uw zaak een auto kopen. Jullie kwamen na onderhandelen een prijs van 26000 dollar overeen. Hij gaf u een voorschot van 2000 dollar en wou de auto één uur meenemen om hem aan de rest van zijn familie te laten zien. Hoewel u dit initieel weigerde, ging u hier nadien toch mee akkoord. N. kwam echter niet terug met de auto. U vroeg bij uw burens en in de buurt wie hij was en waar u hem kon vinden. Twee dagen nadat N. bij u vertrokken was met die auto, diende u klacht in bij de politie. De politie deed hier echter niets mee, dit kwam u te weten toen u enkele dagen later ging vragen wat ze hadden ondernomen om N. te vinden. Uw klacht bleek toen onvindbaar in het systeem. U bleef zoeken naar N. en kwam na een week te weten waar hij woonde. U ging drie keer tevergeefs bij hem langs om met hem te praten. Eind februari 2018 ging u samen met uw vader en een advocaat naar het verzoeningscomité in Jabalia om het probleem uit te leggen. Na contact met hen wou N. het probleem oplossen en hij kwam hiervoor naar uw winkel op 4 of 5 maart 2018. U ging met hem in gesprek en wou of de auto terug of het resterende geld krijgen. Hij weigerde dit en beweerde dat de auto ondertussen door Hamas gebruikt werd. Er ontstond een discussie, waarop hij u sloeg en u bij uw keel nam. Daarna loste hij twee schoten op u. U slaagde er in hem weg te duwen en hem met een ijzeren buis te slaan. Door het lawaai kwamen twee burens de winkel binnen en ze probeerden jullie uit elkaar te halen. Zij hebben N. meegenomen naar het ziekenhuis. Zelf sloot u uw winkel en ging u samen met uw vader en de advocaat naar het correctioneel comité. Op hun aanraden ging u naar de politie. Ondertussen werd uw winkel beschoten en vernield door verwanten van N.. Uw medewerkers, die nog in de winkel waren, werden beschoten en in elkaar geslagen. De politie kwam ter plaatse en ondervroeg uw burens, uzelf en deed vaststellingen van de vernielingen. U ging vervolgens naar huis en bleef in de daaropvolgende periode binnen, enkel 's avonds kwam u enkele keren buiten. Uw vader en uw advocaat gingen naar het verzoeningscomité en volgden de zaak voor u op. N. weigerde echter te onderhandelen omdat hij gewond was geraakt door jullie confrontatie. Hij gaf aan geen overeenkomst te willen en u te willen neerschieten. Ongeveer 17 dagen later was u onderweg naar uw winkel waar u een stand van zaken ging opnemen. Uw werknemers waren inmiddels eenmaal in uw zaak geweest om op te ruimen en de winkel klaar te maken, toen u werd beschoten vanuit een andere auto. De banden van uw auto werden geraakt, waardoor u de controle verloor en tegen een paal reed. U verliet zo snel mogelijk de plek en dook onder bij uw broer Mohamed. De politie kwam ter plaatse en nam de verklaringen af van uw medewerkers, waarbij Ibrahim verklaarde dat hij N. in de auto had zien zitten. Uw vader volgde de zaak verder op. Uit schrik dat de politie u bij uw broer zou arresteren ging u drie dagen later naar een vriend in Rafah, vanwaar u 13 à 15 dagen later op 15 of 16 april 2018 Gaza verliet en naar Egypte ging. Rond 10 of 12 mei 2018 werd uw zoon S. ontvoerd door mensen van N. om druk op u te zetten. U moest zich gaan aangeven om uw zoon vrij te krijgen. Na zeven dagen van zijn vasthouding kwam N. te weten dat u niet meer in Gaza was en werd uw zoon gemarteld. Drie dagen later werd hij vrijgelaten. U hoorde pas vijf dagen na zijn vrijlating dat uw zoon ontvoerd was geweest. Nadien is uw zoon nog driemaal opgeroepen in 2018 door de politie waar uw zoon zich dan meldde en vervolgens tot het einde van de dag werd vastgehouden. Hij werd daarbij geslagen en beledigd. Als gevolg van deze oproepingen besloot u om Egypte te verlaten en verder te reizen. U zag geen oplossing meer voor uw probleem en had schrik dat u makkelijk bereikbaar was voor N. in Egypte. U reisde via Turkije, Spanje en Frankrijk naar België waar u aankwam op 14 oktober 2018 en verzocht om internationale bescherming op 23 oktober 2018. In maart 2019 betaalde u 8000 dollar terug aan A.A.H. door het verkopen van het goud van uw vrouw. De rest van het bedrag bent u hem nog verschuldigd, maar u heeft geen mogelijkheden om hem te betalen. Uw zoon S. werd nog tweemaal door de politie opgeroepen in juni en september 2019. Telkens werd hij beledigd en vernederd en werd hij ondervraagd naar waar u zich bevond. Eind 2019 kwamen de kinderen van uw burens om door een bombardement. In dezelfde periode brak uw vrouw haar arm door een val door het uitvallen van de elektriciteit ten gevolge van een Israëliisch

bombardement. In april 2020 begaf A.A.H. zich naar uw vader om naar zijn geld te vragen, maar uw vader antwoordde hem dat u geen geld en geen eigendommen had waar hij beslag op kon leggen. Op 19 augustus 2020 vielen verwanten van N. uw huis binnen omdat de gezondheidstoestand van N. achteruit was gegaan. Uw huis werd kort en klein geslagen en uw kinderen S. en Saleem werden tevens geslagen. Zij moesten naar het ziekenhuis voor verzorging. U vreest bij terugkeer neergeschoten te worden door N.. Verder vreest u voor uzelf en uw familie door de bombardementen van Israël als represaille op de aanvallen vanuit de Gazastrook.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van twee versies van uw UNRWA familiekaart, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, uw vader en uw zoon S., een originele verklaring van de burgemeestersraad waarin verklaard wordt dat u beschoten werd door N., een kopie van de aanvraag tot handelsvergunning van uw zaak, een kopie van een verklaring van uw oom S.A. die verklaart in Brussel te wonen en voor u een opvangcentrum in de buurt vraagt, een kopie van de volmacht die u aan uw broer Nasser bezorgde, een kopie van twee oproepingsbrieven van uw zoon S., een kopie van een medisch attest van uw zoon S. waarin om een radiologie gevraagd wordt, een kopie van foto's van uw zoon S. waarop zijn verwondingen zichtbaar zijn, een kopie van drie foto's van uw periode in Turkije waar u een haarimplantatie onderging, het visitekaartje van de psycholoog waarbij u in België in behandeling bent, een psychologisch attest van 3/2/2020 waarin vermeld wordt dat u last heeft van depressieve gedachten, angsten, en hoofdpijn en dat u nood heeft aan psychologische opvolging en medicatie, een psychologisch attest van 21/01/2020 waarin vermeld wordt dat u last heeft van een depressie, en fatalistische en pessimistische gedachten, een kopie van het ontvangstbewijs van de betaling van 8000 dollar aan A.A.H., en een kopie van twee medische rapporten van 26/08/2020 van uw zonen S. en S. waarin vermeld wordt dat zij verwondingen opliepen door een familieruzie met N.M.A.S..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming twee attesten van uw psycholoog neer waarin onder meer staat dat u depressieve gedachten heeft, angsten en hoofdpijn, en dat u nood heeft aan psychologische opvolging en medicatie. Nergens uit deze attesten blijkt evenwel dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw persoonlijke onderhouden voor het CGVS. U maakte evenmin zelf gewag van omstandigheden of elementen die het vertellen van uw verhaal zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "bijzonder procedurele noden" DVZ, vraag 1, afgenomen op DVZ, 19.11.2018).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Zo genoot u onderwijs in een UNRWA school en bent u in het bezit van een Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart (NPO I p. 8, 11). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel

12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) als er sprake is van een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor het UNRWA onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen; of (3) wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA wegens (1) het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, (2) wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of (3) om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uit de COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 23 februari 2021, blijkt dat de kernopdracht van UNRWA erin bestaat bijstand te verlenen in de vorm van basis- en beroepsonderwijs, eerstelijnsgezondheidszorg, sociale hulpverlening, verbetering van de infrastructuur en de kampen, microfinanciering, en noodhulp. Verder blijkt dat het mandaat van UNRWA sinds de oprichting ervan in 1949 om de drie jaar vernieuwd wordt. Zijn huidige mandaat verstrijkt in juni 2023. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve niet dat UNRWA formeel of de jure heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg dient onderzocht te worden of UNRWA zich heden in de onmogelijkheid bevindt om zijn opdracht te vervullen waardoor dient besloten te worden dat de bijstand in het gehele mandaatgebied van UNRWA, dan wel in een specifieke sector van het werkgebied van UNRWA –de facto– heeft opgehouden te bestaan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken als donorland, sinds 2018 kampt met ernstige budgettaire moeilijkheden. UNRWA worstelt om de nodige financiering te krijgen om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. De moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft bij het opstellen van zijn begroting houden onder meer verband met het jaarlijks karakter van zijn kernbudget ('programme budget'), en met het feit dat het UNRWA sterk afhankelijk is van (toezeggingen van) donaties die worden gedaan door leden van de VN en de lidstaten van de EU. Het budget van UNRWA is immers afhankelijk van vrijwillige giften. Het UNRWA roept daarom op terugkerende basis op tot dergelijke giften, met name tijdens de jaarlijkse internationale conferentie in, die in 2021 in april zal plaatsvinden.

De financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt hebben het agentschap genoodzaakt om diverse maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling en sociale hulpverlening die UNRWA verschaft. In 2020 heeft UNRWA verscheidene oproepen voor nooddonaties moeten doen, en zijn toevlucht moeten nemen tot crisisfinanciering via het Central Emergency Response Fund van de Verenigde Naties om een onderbreking van zijn opdrachten te voorkomen. Tegelijkertijd heeft UNRWA diverse budgettaire rationaliserings- en bezuinigingsmaatregelen doorgevoerd. Het doel van al deze buitengewone financierings- en besparingsmaatregelen bestaat erin ervoor te zorgen dat UNRWA blijft functioneren, dat UNRWA het mandaat waarmee het belast is nog steeds kan blijven vervullen en dat de continuïteit van UNRWA's basisdienstverlening verzekerd blijft.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19-crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. Verder heeft UNRWA tijdens de periode maart-juli en september 2020 zogenaamde "Covid-19 flash appeals" gelanceerd waarbij een bedrag van respectievelijk 93,4 miljoen dollar en 94,6 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen. In december 2020 was 51% van de 152 miljoen dollar die toen nog gezocht werd, gefinancierd.

Op 7 april 2021 hebben de Verenigde Staten een bijdrage van 150 miljoen dollar aan UNRWA aangekondigd ter ondersteuning van diensten van UNRWA, zoals onderwijs. Deze bijdrage maakt het mogelijk de continuïteit van de diensten van UNRWA te verzekeren in de vijf gebieden waar zij actief zijn: Libanon, Jordanië, Syrië, de Westelijke Jordaanoever en Gaza. De toegekende middelen zullen zowel de programmabegroting van UNRWA als de jaarlijkse noodoproep (Emergency Appeal) ondersteunen. Zij zullen ook gebruikt worden voor de financiering van voedselhulp, noodhulp in contanten, eerstelijns-gezondheidszorg, psychische en psychosociale gezondheidszorg, noodonderwijs, bescherming, watervoorzieningen, sanitaire voorzieningen en de COVID -19 pandemie

Zoals uitgebreid in voornoemde COI Focus wordt toegelicht, hebben de financiële crisis en de Covid-19-pandemie UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling, microfinancieringsdiensten en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA financieel niet meer in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Zonder de ernst van de (financiële) moeilijkheden van UNRWA te willen minimaliseren wijst het CGVS er evenwel op dat bij het beantwoorden van de vraag of UNRWA de facto nog steeds in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen alleen rekening mag gehouden te worden met de feitelijke en actuele situatie zoals zij zich voordoet op het ogenblik van het nemen van een beslissing. Veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren kunnen niet in overweging genomen worden. Het CGVS benadrukt verder dat het mandaat van UNRWA, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het UNHCR, niet is vastgelegd in een statuut, maar dat het agentschap werd opgericht door resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 8 december 1949 en hierbij de opdracht kreeg om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestina vluchtelingen' in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 (UN Doc. A/RES/194(III) (1948), beschikbaar op [https://undocs.org/en/A/RES/194%20\(III\)](https://undocs.org/en/A/RES/194%20(III))). In 1967 werd UNRWA gemachtigd om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 (UN Doc. A/RES/2252 (1967), beschikbaar op [https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252\(ES-V\)](https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252(ES-V))). Elk jaar keurt de Algemene Vergadering een aantal resoluties goed die betrekking hebben op UNRWA, met name resoluties getiteld "Operations of the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East" (Zie bijvoorbeeld Resolutie 75/94 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020), UN Doc. A/RES/75/94 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/94>) en "Persons displaced as a result of the June 1967 and subsequent hostilities". Doorgaans wordt het mandaat periodiek verlengd door een paragraaf in de resolutie van de Algemene Vergadering getiteld "Assistance to Palestine refugees" (zie bijvoorbeeld Resolutie 74/83 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (13 december 2020), UN Doc. A/RES/74/83 (2019), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/74/83>). Ook belangrijk voor het mandaat van UNRWA zijn de resoluties van de Algemene Vergadering met betrekking tot de begroting van de organisatie. Wanneer de Algemene Vergadering de begroting van UNRWA en de aan UNRWA te verstrekken middelen uit vastgestelde bijdragen behandelt en goedkeurt, keurt zij impliciet het mandaat van de organisatie goed

om de activiteiten uit te voeren waarvoor de begroting en de middelen zijn goedgekeurd. Uit het voorgaande volgt dat enkel de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dat het mandaat van UNRWA bepaalt en aan wie UNRWA jaarlijks rapporteert, en het UNRWA zelf bevoegd zijn om te bepalen of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht te vervullen. In navolging van de UNHCR Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees van december 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>) kan er naar mening van het CGVS dan ook slechts besloten worden dat de bijstand die UNRWA verleend de facto is opgehouden wanneer uit een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, jaarverslagen van de UNRWA, of verklaringen van de UNRWA blijkt dat UNRWA zijn activiteiten heeft gestaakt of niet meer in staat is om zijn mandaat uit te voeren. De tijdelijke opschorting van taken die niet tot de kernopdracht van UNRWA behoren volstaat echter niet om te besluiten dat UNRWA niet langer in staat is om bijstand te verlenen.

Vervolgens wijst het CGVS erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in haar resolutie van 10 december 2020 m.b.t. "Assistance to Palestine refugees" (Resolutie 75/93 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020), UN Doc. A/RES/ 75/93 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/93>) weliswaar haar bezorgdheid heeft geuit aangaande de negatieve gevolgen van de financiële crisis van UNRWA op de verdere uitvoering van de kernprogramma's van het agentschap , doch geenszins, en dit in tegenstelling tot datgene dat de Algemene Vergadering met betrekking tot de United Nations Conciliation Commission for Palestine (UNCCP) stelt, tot het besluit kwam dat UNRWA heden in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat UNRWA zelf evenmin verklaart dat het zijn opdracht niet langer blijft uitvoeren , maar dat het agentschap ondanks de financiële crisis en de gevolgen van de COVID-19- pandemie nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, en dat het wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'.

Wat Gaza specifiek betreft, omvatten de kernprogramma's en –diensten van het agentschap onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. Dankzij de verschillende hierboven genoemde budgetten en financieringssteun, beheert UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza. UNRWA's activiteiten in Gaza zijn niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Voorts blijkt duidelijk uit de beschikbare informatie dat het agentschap financiert in zogenaamde noodprogramma's, en dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. Heden tracht UNRWA zijn werkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket, en neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening, wat bijdraagt tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen. Teneinde een interruptie in de voedselhulp te vermijden diende UNRWA zowel in 2019, als in 2020 voorschotten te nemen op zijn programmbudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. In 2021 besliste UNRWA om over te schakelen tot universele voedselhulp in Gaza, en voortaan voedselhulp te verschaffen aan alle geregistreerde Palestijnse vluchtelingen in Gaza. Deze beslissing heeft tot gevolg dat Palestijnen die over een voldoende stabiel inkomen beschikken, zoals overheidsmedewerkers en personeelsleden van UNRWA, niet langer in aanmerking komen voor een voedselpakket. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "Community Mental Health Programme (CMHP), het "Job Creation Programme" en de "transitional shelter cash assistance".

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële moeilijkheden waarmee de UNRWA sinds 2018 wordt geconfronteerd, gevolgen hebben gehad voor sommige diensten die UNRWA in de Gazastrook verstrekt, en dat UNRWA door de Covid-19-pandemie genooddaakt is geweest bepaalde maatregelen te nemen, blijkt dat de UNRWA derhalve bijstand blijft verlenen ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19-crisis.

De maatregelen die UNRWA heeft getroffen teneinde de continuïteit van zijn basisdiensten te verzekeren hebben weliswaar tot gevolg dat sommige diensten tijdelijk zijn opgeschort, en dat bepaalde kernprogramma's- en diensten tot een minimum herleid zijn. De toezegging van de VS van 150 miljoen dollar aan de UNRWA zal maakt het mogelijk de continuïteit van de diensten van UNRWA te verzekeren. Echter, dit neemt niet weg dat UNRWA tot op heden in de Gazastrook nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, sociale hulpverlening etc.. UNRWA levert aldus nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen en is derhalve nog steeds in de mogelijkheid om bijstand de opdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

Vandaag beweren dat de UNRWA haar opdracht niet vervult, is voorbijgaan aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij de UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt, om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Stellen dat UNRWA niet meer in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen, gaat verder voorbij aan de vaststelling dat de Algemene Vergadering en UNRWA zelf weliswaar terecht ernstig bezorgd zijn over de actuele financiële situatie van UNRWA, maar dat geen van beide instanties tot op heden verklaard heeft dat UNRWA zijn activiteiten heeft stopgezet of dat het niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht of zijn mandaat te vervullen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; en (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren. Gelet op het gegeven dat UNRWA noch de jure noch de facto is opgehouden te bestaan is het CGVS van mening dat u derhalve moet aantonen dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit, of bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA (3) in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond/zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is u in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. U moet derhalve aantonen dat u zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u met uitzondering van het volgen van UNRWA-onderwijs en het aanvragen van een werkloosheidsuitkering, nooit andere steun heeft gevraagd aan UNRWA (NPO I, p. 3). Dat UNRWA u in 2016 en 2017 een werkloosheidsuitkering weigerde omdat u niet aan de vooropgestelde voorwaarden (met betrekking tot het al dan niet bezitten van werk en/of eigendom) hiertoe voldeed, houdt niet in dat UNRWA u, conform haar mandaat, geen steun zou bieden, wanneer u opnieuw aan de voorwaarden voldoet (NPO I p. 3, NPO III p. 3-4). Gelet op voorgaande en rekening houdende met uw socio-economische situatie zoals verder in deze beslissing geschetst blijkt geenszins dat u actueel nood heeft aan de diensten die UNRWA verstrekt, noch dat u zich hierop niet zou kunnen beroepen indien u aan de vooropgestelde voorwaarden voldoet.

Daar u niet heeft aangetoond dat het voor UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast, dient u aannemelijk te maken dat er in uw hoofde andere "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest door N. beschoten te worden. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Allereerst dient vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs bezit van de verkoop aan N. Mahmoud, noch van het voorschot dat u van N. ontving (NPO III p. 7-8). Daarbij aansluitend kan u niet overtuigen in uw bewering dat u N. zomaar liet vertrekken met een wagen ter waarde van 26000 dollar na het betalen van een voorschot van 2000 dollar (waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overigens stelde dat het om een voorschot van 1000 dollar ging (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ)). Dit was immers niet de gang van zaken en u kan niet verklaren hoe hij u daartoe heeft kunnen overtuigen (NPO III p. 7-8). Opmerkelijk is tevens dat wanneer u bevraagd werd over uw aankoop van de wagen van Abu Ahmed en u ter bevestiging werd gevraagd dat u dus nog zelf niet betaald had voor de wagen, u verklaarde dat u wel al een deel had betaald en nog een deel als schuld open stond. U moest nog een ander deel betalen. Kort daarop beweerde u evenwel dat u nog niets voor de wagen had betaald. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, kwam u niet verder dan te stellen dat u het wou corrigeren zo dat de tolk correct en in detail kan tolken. Dergelijke verklaring weet gelet op

uw eerdere expliciete verklaringen over een deel dat was afbetaald en een ander deel dat u nog diende te betalen, niet te overtuigen (NPO II p. 7).

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw zoektocht naar N.. U stelde in uw tweede persoonlijk onderhoud dat u vijf keer bij N. thuis langs ging, maar dat hij nooit aanwezig was (NPO II p. 8). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud beweerde u dat u hem drie keer bezocht, ofwel was hij niet thuis ofwel kwam hij niet naar buiten (NPO III p. 9). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen repliceerde u dat u vijf keer in zijn wijk was geweest en drie keer bij hem thuis, en dat u niet wist of hij thuis was of niet (NPO III p. 9-10). Gelet op uw verklaringen afgelegd tijdens uw tweede onderhoud toen u beweerde vijf keer naar hem thuis te zijn geweest, zo gaf u aan dat u naar hem toe ging op het moment dat hij thuis zou zijn, overtuigt uw repliek niet (NPO II p. 8). Het louter wijzigen van uw verklaringen om deze overeen te laten komen met eerdere verklaringen, vergoelijkt de vastgestelde tegenstrijdigheden niet.

Uw verklaringen over de problemen op 4/5 maart 2018 (waarbij een gesprek tussen u en N. uitdraaide op een gevecht tussen jullie beide en later die dag uw zaak werd vernield) weten evenmin te overtuigen. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw winkel volledig kapot werd gemaakt en dat uw medewerker Ibrahim werd geslagen (NPO I p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wijzigde u uw verklaringen en beweerde u dat uw twee medewerkers, zowel Ibrahim als Mohamed, aanwezig waren en dat er op hun werd geschoten. Gevraagd waarom u dit niet eerder had verklaard, kwam u niet verder dan te stellen dat u dit wel gezegd had, maar dat de tolk het misschien niet verteld had (NPO II p. 11). Gelet op het feit dat u geen opmerkingen overmaakte nadat u de notities van het eerste persoonlijk onderhoud had ontvangen, overtuigt uw verklaring niet.

U verklaarde tevens in uw tweede persoonlijk onderhoud eenmaal bij het verzoeningscomité te zijn langsgeweest nadat uw zaak vernield werd. Daarna volgden uw vader en advocaat het op (NPO II p. 12, 14). Hier nogmaals naar gevraagd tijdens uw vierde persoonlijk onderhoud stelde u echter dat u na het gevecht tussen u en N. niet meer zelf bij het comité geweest was, uw vader bleef de zaak voor u opvolgen (NPO IV p. 7). U had immers schrik om het huis te verlaten, wat u opmerkelijk genoeg wel nog deed om boodschappen te doen (NPO IV p. 7).

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over het laatste schietincident. Voor de DVZ stelde u dat u een maand na het incident in uw winkel beschoten werd toen u op straat liep (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Voor het CGVS beweerde u echter dat dit schietincident reeds 17 dagen na het gevecht in uw winkel plaatsvond en dat u zich in de auto bevond toen er op u werd geschoten (NPO II p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u verder dat zowel Ibrahim als Mohamed N. in de auto hadden zien zitten en dit ook zo verklaarden aan de politie (NPO II p. 14, 16). Hiernaar gevraagd tijdens uw vierde persoonlijk onderhoud stelde u dat Ibrahim N. wel had zien zitten, maar dat u niet wist of Mohamed hem ook gezien had, u dacht van niet (NPO IV p. 8). Voorts sprak u zichzelf tegen in uw verklaringen over het politieonderzoek na dit schietincident. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader in uw naam een oproepingsbrief ontving waarmee u zich moest gaan aanmelden bij de politie. U was zelf niet thuis en uw vader nam de oproepingsbrief mee naar het verzoeningscomité om een oplossing te vinden (NPO I p. 15). Hiernaar gevraagd tijdens uw vierde persoonlijk onderhoud stelde u geen oproepingsbrief te hebben ontvangen, noch iemand anders in uw naam. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen kwam u niet verder dan te ontkennen dat u een oproepingsbrief ontvangen had (NPO IV p. 9).

U slaagde er verder niet in coherente verklaringen af te leggen over de ontvoering van uw zoon S., die u overigens niet vermeldde voor de DVZ. Zo legde u tot driemaal toe andere verklaringen af over het tijdstip van deze ontvoering. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat uw zoon op 20/4/2018 of 23/4/2018 was ontvoerd (NPO I p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wijzigde u dit tijdstip naar 28/4/2018 (NPO II p. 16). Tijdens uw vierde persoonlijk onderhoud hield u het op 10 of 12 mei 2018 (NPO IV p. 13). Dit is weinig ernstig. Hoewel u pas na de vrijlating van uw zoon op de hoogte gesteld werd van zijn ontvoering kan dit uw tekort aan kennis over de feiten van de ontvoering niet verschonen. Zo weet u, naast het feit dat u niet eenduidig kan weergeven wanneer uw zoon werd ontvoerd, noch aan wie van het verzoeningscomité de ontvoerders bekend hadden gemaakt dat ze uw zoon hadden ontvoerd, en wanneer en op welke manier ze dit bekend maakten (NPO IV p. 11-12), noch waar en hoe uw zoon werd vrijgelaten (NPO IV p. 14).

Voorts bleek u niet in staat om de oproepingen van uw zoon S. in 2018 concreet in de tijd te plaatsen, zelfs niet bij benadering, hoewel u deze oproepingen als reden opgaf voor uw uiteindelijke vertrek uit

Egypte, waar u al enkele maanden verbleef (NPO IV p. 14-15). U haalde aan dat u zich niet goed kon concentreren daar u onder enorme druk stond (NPO IV p. 15). Dit kan echter niet verklaren waarom u de reden voor uw vertrek uit Egypte niet beter kan plaatsen in de tijd.

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met N.M.A.S..

Wat betreft uw probleem met Akram Yassin, u werd in januari 2018 verplicht om aan hem een auto onder de prijs te verkopen, dient vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u nadien geen problemen meer kende met Akram (NPO I p. 16). Hieruit blijkt dan ook geen actuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft uw verklaringen over het bombardement waarbij uw vrouw door het uitvallen van de elektriciteit haar arm brak (NPO II p. 3) en het bombardement eind 2019 waarbij de kinderen van uw burens omkwamen (NPO IV p. 18-19), wordt er verwezen naar de vaststellingen inzake de algemene veiligheidssituatie verder in deze beslissing.

Uw documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling, UNRWA-status, werk, verblijf in Turkije en de volmacht die u gaf aan uw broer wordt niet getwijfeld. De verklaring van de burgemeestersraad waarin vermeld wordt dat u beschoten werd door N. heeft slechts bewijswaarde in het licht van geloofwaardige verklaringen, waar u zoals reeds vastgesteld niet in slaagde. De oproepingsbrieven gericht aan uw zoon (die trouwens louter kopies zijn) laten op zich niet toe een verband te leggen met uw uiteengezet relaas daar zij geen concrete informatie bevatten over de aanleiding van de oproepingen. Ook hier geldt dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben wanneer deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen. De medische attesten van uw zonen S. en Saleem van augustus 2020 waarin gewag wordt gemaakt van de ruzie met N. volstaan in deze evenmin. Immers, medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt bevatten een weergave van een bepaalde medische vaststellingen die hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een arts voert geen geloofwaardigheidsonderzoek uit. Dergelijke attesten geven, net zo min als de foto's van uw verwonde zoon en de aanvraag van een radiologie, bijgevolg geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld of de vastgestelde verwondingen. Het ontvangstbewijs van 8000 dollar laat niet toe enige conclusies te trekken aangaande uw beweerde problemen met N.. Dit ontvangstbewijs toont louter aan dat u geld betaalde aan A.A.H.. De twee psychologische attesten werden reeds eerder besproken. Het visitekaartje van uw psycholoog wijst louter op uw contact met hem.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire

situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U woonde in Gaza in het huis dat eigendom is van uw vader, waar u toegang had tot elektriciteit en drinkbaar water aankocht (NPO I p. 5). U werkte in de autohandel van uw vader waar u beschikte over een elektriciteitsgenerator van 3 kilowatt om de elektriciteitsonderbrekingen op te vangen (NPO I p. 8, NPO III p. 4). Daarnaast werkte u af en toe als taxichauffeur wanneer een wagen uit uw zaak niet verkocht geraakte (NPO I p. 9). Uw broers werken bij de Palestijnse Autoriteit, als taxichauffeur, bij u in de zaak of in hun eigen winkel (NPO I p. 9). U kon onder meer op hun financiële steun beroep doen om Gaza te verlaten (NPO I p. 8). Verder ondersteunen jullie elkaar zoals bij het onderhouden van jullie vader, die ondertussen niet meer in de autohandel werkt (NPO III p. 4). U blijkt verder regelmatig contact te hebben met vrouw, ouders, broers en zussen (NPO I p. 4). Gezien uw werkervaring, uw materiële situatie en uw familiaal netwerk kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet zou kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief

korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden

dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt eveneens niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te

worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart (NPO p. 11) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of

ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 23 maart 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210323.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot maart 2021, relatief

gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in november en december 2020 enkele bombardementen, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, te verduren heeft gehad, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aanzet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat vervolgens onder meer in op de zogenaamde UNRWA-crisis. Verzoeker verwijst naar en citeert uitgebreid uit landeninformatie en andere bronnen waarbij hij concludeert dat UNRWA zijn mandaat niet meer daadwerkelijk kan uitoefenen, hetgeen nog is verergerd door de escalatie van mei 2021. Verzoeker vraagt bijgevolg te worden erkend als vluchteling.

Hij voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een UNRWA attest en medische documenten toe.

3. Aanvullende nota

Ter terechtzitting maakt verzoeker een originele versie van zijn aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, over. Verzoeker haalt hierin onder meer recente informatie over de socio-economische situatie in Gaza aan, alsook over de situatie van kinderen in Gaza, na de escalatie van mei 2021. Hij voegt hierbij een UNRWA-familiekaart op zijn naam alsook een UNRWA-attest van 14 november 2021 waarin wordt vermeld dat het huishouden van verzoeker wordt als geclassificeerd als *“extreem/absoluut arm”*.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

5.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoeker van Palestijnse afkomst is, dat hij een nakomeling is van de Palestijnse ontheemden van 1967 (NPO I, p. 3), dat hij een verblijfsrecht had in de Gazastrook en dat hij er de bijstand van UNRWA genoot (NPO I, p. 8, 11).

Verzoeker legt in dit verband ook een kopie van een UNRWA-familiekaart voor (AD CGVS, stuk 5, map met documenten, nr. 5) alsook een UNRWA-attest van 14 november 2021 (aanvullende nota).

Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op verzoeker van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

Verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties wordt beschouwd als opgehouden.

Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij is gedwongen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

5.2. Zoals eerder vermeld, leidt niet alleen de opheffing van UNRWA tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen. In de zaak *El Kott* benadrukte het Hof dat “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen” (§ 57), en kunnen de “woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen” (§ 58) (eigen onderlijning).

Geen van beide partijen betoogt dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Er moet dus, overeenkomstig voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, worden bepaald of een gebeurtenis aangaande UNRWA deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Gaza die onder haar bescherming staan.

Om deze vraag te beantwoorden, kan de Raad alleen rekening houden met de informatie die hem door de partijen is verstrekt.

5.3. In wezen blijkt uit de door beide partijen overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die het agentschap hebben gedwongen zijn bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in de Gazastrook verblijven. De Raad leest overigens in de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and its impact on programmes*” van 23 februari 2021 dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineen-

storting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 12). Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 12), doet niets af aan deze bevindingen.

In dit informatierapport wordt voorts herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals het op zijn website verklaart, weliswaar zijn diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat het agentschap dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die gevolgen hebben gehad voor de bijstand die het wordt geacht te verlenen uit hoofde van zijn mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften zoals gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggedroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigten en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18). Wat meer bepaald de situatie in de Gazastrook betreft (p. 20-24), wordt in de meest recente informatie in dit rapport vermeld dat voedseldistributies, financiële hulp en medische zorg worden verstrekt aan de vluchtelingen met de meest kritieke behoeften hetgeen ertoe leidt dat andere diensten zoals het 'Community Mental Health Programme (CMHP)', het 'Job Creation Programme' en de 'transitional shelter cash assistance' worden teruggedroefd, dat bepaalde nog niet gedefinieerde categorieën in 2021 worden uitgesloten om voorrang te geven aan pasgeboren baby's en ten gevolge van welke beslissing de 'yellow voucher – double portions food' voor de allerarmsten (minimum 770.000 begunstigten) wordt afgeschaft, een beslissing waarvan wordt verwacht dat ze duizenden vluchtelingen zal schaden nu deze resulteert in een aanzienlijke vermindering van voedselhulp aan mensen met een beperkt inkomen, dat nieuwe toelatingen tot het hulpprogramma sinds februari 2020 bevroren blijven, en dat de bouw, de wederopbouw en het herstel van opvangvoorzieningen tijdelijk zijn opgeschort. Concluderend merkt de Raad op dat in de Gazastrook slechts minimale diensten door UNRWA worden gehandhaafd.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kott e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoeker recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging van bijstand door UNRWA niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de verwijzing in de landeninformatie naar een toezegging van 150 miljoen dollar door de Verenigde Staten, herhaalt de Raad dat UNRWA reeds rekening hield met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en een iets hoger inkomen dan in 2020 verwacht, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken (COI, p. 12). Er is verder geen bevestiging in het rechtsplegingsdossier dat deze toezegging zich ook daadwerkelijk heeft gerealiseerd. De Raad is van oordeel dat hij zich, rekening houdende met de informatie waarover hij thans beschikt, moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen.

Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand door UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

In casu is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

5.4. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet langer valt onder artikel 1D, eerste alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden hervormd en verzoeker wordt erkend als vluchteling in de zin van artikel 1D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES